

מ"ת 33453/07/15 - מדינת ישראל נגד לידור אברהם אלמלח, אברהם פרץ, מתתיהו רון חימי

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 33453-07-15 מדינת ישראל נ' אלמלח(עציר) ואח'

בפני כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ, ס. נשיא
מבקשים מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד קרן גולדשטיין מיחידת תביעות
ירושלים

נגד
משיבים

1. לידור אברהם אלמלח (עציר)
2. אברהם פרץ (עציר) ע"י ב"כ עו"ד שי ויזלברג
3. מתתיהו רון חימי (עציר) ע"י ב"כ עו"ד עידן גמליאלי

החלטה למשיבים 2, 3

נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה, גניבה בצוותא, וחמש עבירות של הונאה בכרטיס חיוב. עבירות ההונאה בוצעו על ידי שימוש בכרטיסי אשראי אשר על פי כתב האישום נגנבו מהדירה אליה בוצעה ההתפרצות נשוא האישום הראשון. סכומי הכסף בהם חוייבו הכרטיסים נעו בין 32 לבין 329 ₪.

ראיות לכאורה

ב"כ משיבים 2 ו-3 הודיעו כי הם מסכימים לקיומן של ראיות לכאורה לגבי השימוש בכרטיסי האשראי (פרוטוקול עמ' 6). כך שהמחלוקת בעניין הראיות הצטמצמה לעבירות ההתפרצות והגניבה. לטענת המבקשת, הראיות לעבירות ההתפרצות והגניבה מבוססות על שני ראשים. האחד הוא אמרתו של מעורב נוסף, עומר זיו, שהועמד לדין בכתב אישום נפרד על עבירות אלו. זיו מסר שורה של אמרות בפני מדובב ששהה איתו בתא המעצר במהלך החקירה, ואמרות אלו מפלילות את המשיבים שבפני. ענף ראיתי נוסף נגד המשיבים הוא החזקה התכופה שבין מועד ביצוע ההתפרצות, בין הימים 26.6.15 לבין 27.6.15, ובין מועד השימוש בכרטיסי האשראי- ביום 27.6.15 בשעות הלילה.

בנוגע לאמרתו של עומר זיו בפני המדובב, קיימות אכן אמרות כאלה למכביר, והן עוברות את המחסום הפורמלי של קיום ראיות לכאורה. ההפניות פורטו בטיעוני ב"כ המבקשת ולא אחזור עליהן כאן. עם זאת קיימות פרכות וספקות המטילות ספק בנוגע לראיות אלו: ראשית, בתמלילי השיחות בין עומר זיו והמדובב, כמו גם בהודעות שמסר המדובב, קיימות הודאות במספר אירועי התפרצות, תוך איזכור מפורש של שמות המשיבים כאן ומעורבים נוספים. המבקשת עצמה בחרה שלא להעמיד לדין את המעורבים בכל אותן עבירות, ובכך העידה על עצמה שהיא מייחסת משקל מוגבל לדבריו של זיו. ב"כ המבקשת אף הבהירה במפורש במהלך הדיון בבקשה כי זיו שיקר והטעה את

החוקרים. הוא ביצע הובלה והצבעה למקומות שבהם לא בוצעו התפרצויות ומסר שמות של מעורבים באירועים פיקטיביים אלה. ברור שמדובר בעד שיש להתייחס בזירות מופלגת לדבריו, ובעיית המהימנות קיימת גם בהתייחס לדברים שאמר זיו בנוגע לאישום שבפני.

קושי נוסף נוגע לכך שבתמלילים המתארים את השיחות בין זיו למדובב מוזכרים המעורבים בשמותיהם הפרטיים, ואילו בהודעות המדובב נזכרים המעורבים, כולל המשיבים שבפני, בשמותיהם המלאים, כולל שמות משפחה. הדבר חוזר על עצמו באופן שיטתי לכל אורך ההודעות והתמלילים. הנושא עלה בדיון בבקשה, וב"כ המבקשת לא ידעה להסביר באיזה שלב נוספו שמות המשפחה של המעורבים, וטענה כי יש להעלות את השאלה בפני המדובב בחקירתו. אני סבורה שמדובר בעניין מהותי המצריך הסברים. לא ניתן לראות בו נושא הטעון הבהרה בתיק העיקרי בלבד, וכל עוד לא ניתן הסבר לכך, הקושי בעינו עומד.

המבקשת טענה כי עומר זיו סיפר לנאשם פרטים שהם בגדר פרטים מוכמנים הידועים רק למי שהיה מעורב בביצוע ההתפרצות והגניבה. דוגמא אחת לפרטים המוכמנים היתה הידיעה על גניבת כרטיסי האשראי ומראה הכרטיסים שנגנבו. אני סבורה שאין לייחס משמעות ראייתית לעובדה זו. ראשית, אין ראיה לכך שמדובר בפרטים מוכמנים שלא הוזכרו בחקירה ולא נודעו למשיבים במהלך חקירתם. שנית, הפרטים המוכמנים נמסרו על ידי עומר זיו למדובב. הם מעידים על כך שהפרטים המוכמנים היו ידועים לזיו, אך לא דוקא למשיבים שבפני. ושלישית, אין מחלוקת על כך שכרטיסי האשראי היו בידי המשיבים והם עשו בהם שימוש, כך שהמשיבים יכלו לתאר את מספרם וצבעם גם אם לא היו מעורבים בהתפרצות לדירה וגניבת הכרטיסים.

פרט מוכמן נוסף אליו התייחסה ב"כ המבקש הוא תיאור שהושמע למדובב של תכשיט ובו יהלום או אבן ירוקה. אלא שלהבנתי עובדה זו אינה מחזקת את ראיות התביעה אלא מחלישה אותן, שכן בתיאור הרכוש שנגנב לא מתואר תכשיט עם אבן ירוקה. ב"כ המבקשת טענה כי בחומר החקירה מתואר תכשיט עם פרח שבו מספר אבנים צבעוניות שאחת מהן בצבע ירוק בהיר. אולם תיאור כזה אינו מתיישב עם תיאור של תכשיט ובו אבן ירוקה.

המבקשת מבקשת לבסס את קיומן של ראיות לכאורה גם על השימוש שנעשה בכרטיסי האשראי שנגנבו מהדירה שנפרצה. כאמור, השימוש עצמו אינו שנוי במחלוקת.

בין מועד ביצוע ההתפרצות (שאינו ידוע במדויק) ובין מועד השימוש בכרטיסי האשראי עבר פרק זמן של כיום אחד. פרק זמן כזה עשוי להקים חזקה תכופה. עם זאת, חזקה כזו היא בעיקרה שאלה עובדתית הנקבעת על פי נסיבות העניין. במקרה זה, משיב 1 טען בהודעותיו במשטרה (ראו הודעות מיום 11.7.15 ומיום 13.7.15), כי מצא את הכרטיסים בשוק וכי במוצאי שבת העבירם למעורבים האחרים. ניתן, איפוא, הסבר להימצאות הכרטיסים ולשימוש בהם על ידי המשיבים. אמנם ההסבר מעורר ספקות מסויימים, אולם אלה מתייחסים בעיקר למשיב 1, אשר הביא את הכרטיסים ואפשר את השימוש בהם על ידי משיבים 2 ו-3. ניתן לתמוה לגבי משיב 1 על הנסיבות בהן מצא את הכרטיסים. אולם תמיהות אלה אינן נוגעות, או שהן נוגעות במידה פחותה בהרבה, למשיבים 2 ו-3 אשר לא היו מעורבים בהבאת כרטיסי האשראי אלא בשימוש ובהנאה מהם בלבד.

לנוכח כל האמור אני סבורה כי גם אם קיימות ראיות לכאורה במובן הפורמלי, באמרתיו של עומר זיו המסבכות את המשיבים, הרי שאמרות אלו מעוררות שאלות מהימנות קשות מיניהן ובהן, כמפורט לעיל. קיימות פרכות של ממש בראיות, שיש לייחס להן משקל כבר בשלב זה של הערכת הראיות לכאורה, ואני סבורה שלא ניתן לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה ברמה המאפשרת לבסס עליהן מעצר עד תום ההליכים.

עילת מעצר

העבירות שאינן שנויות במחלוקת הן עבירות השימוש בכרטיסי אשראי. מדובר במספר עבירות שבוצעו במשך לילה אחד, בסכומים שאינם גדולים במיוחד, וללא תחכום כלשהו. עבירות אלו אינן מקימות עילת מעצר.

לנוכח קביעותי באשר לראיות לעבירות ההתפרצות והגניבה, אין לייחס למשיבים עילות מעצר הנובעות מעבירות אלו. ומכל מקום מדובר במקרה יחיד למשיבים שאין להם הרשעות קודמות בעבירות דומות.

למשיב 3 הרשעה קודמת בעבירת אלימות, שאינה ממין העבירות המיוחסות לו בתיק זה, כך שהשפעתה בענייננו מוגבלת.

לנוכח כל האמור אני סבורה שאין תשתית המצדיקה מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם, ואני מורה על שחרור המשיבים בתנאים אלו:

1. הפקדת סכום של 5,000 ₪.
2. התחייבות עמית וערבות צד ג' בסך 10,000 ₪ לכל אחד מהמשיבים.

ניתנה היום, ה' אב תשע"ה, 21 יולי 2015.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה היום לב"כ הצדדים.